

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Vieri Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Janem Kašparem ve věci žalobce: **K.K.**, zast. Mgr. Janem Jungwirthem, bytem Zeleneč, Javorová 715, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Praha 1, Letenská 15, zast. JUDr. Alanem Korbelem, advokátem, sídlem Vodičkova 736/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3.2010, č.j. 39/28 152/2010-392,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho žádost ze dne 5.10.2007 o prominutí daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1993 ve výši 137.571,-Kč, podanou podle ust. § 55a zákona č. 337/1992 Sb. (dále jen daňový řád nebo d.ř.).

Dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu Praha – Jižní Město ze dne 7.9.1994, č.j. FÚJM-6569/1.1/94, ve spojení s rozhodnutím Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 29.3.1996, č.j. FŘ-2251/1/96 byla žalobci doměřena daň příjmů fyzických osob za rok 1993 ve výši 143.136,-Kč. Dle žalobce byla dodatečně doměřena daň z důvodu neuznání dokladů vystavených na jméno jeho otce A.K., se kterým žalobce podnikal ve sdružení a který měl v pronájmu danou provozovnu. Všechny úhrady za zboží, nájem a energie byly hrazeny v rámci smlouvy o sdružení, proto nemělo vystavení faktur na otce žalobce žádný vliv na průkaznost těchto dokladů pro stanovení daně žalobci. Předmětné faktury otec žalobce nikdy neuplatnil mimo sdružení. K této skutečnosti však finanční orgány nepřihlíděly a náklady žalobci neuznaly, oproti příjmům dle faktur vystavených na otce žalobce. Dle žalobce formální nedostatky předmětných faktur neměly bránit jejich uznání, neboť je rozhodující, kdo danou provozovnu užíval, energie spotřeboval a společně za zboží

hradil. Dle § 2 ods. 7 d.ř. je určující skutečný stav a nikoli formálně právní. Dle žalobce jde o zjevnou nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů, pokud při doměření daně byly žalobci ponechány příjmy i dle dokladů vystavených na otce a oproti tomu neuznány náklady na jejich dosažení.

Podle žaloby finanční orgány nesprávně neuznaly poměr, ve kterém byly rozděleny příjmy a výdaje mezi účastníky sdružení, neboť občanský zákoník připouštěl uzavření nepojmenované smlouvy, proto byla mezi žalobcem, jeho otcem a manželkou uzavřena smlouva o sdružení, neboť i na tento typ smlouvy odkazoval hospodářský zákoník. Závěr správních orgánů o účelovosti a dodatečného uzavření smlouvy o sdružení dle žaloby neodpovídá skutečnosti. Finanční orgány nezohlednily existenci smlouvy o sdružení, i když jednání žalobce jasně svědčilo o tom, že předmětná smlouva uzavřena byla. Účastníci sdružení vykazovali v účetnictví a podle smlouvy o sdružení i zdaňovali příjmy z prodeje zboží, ať bylo nakoupeno pro účely sdružení kterýmkoli účastníkem sdružení. Tomuto postupu tedy nutně muselo odpovídat i rozdělení výdajů, ať již je hradil kterýkoliv z účastníků sdružení.

Žalobce konstatoval, že daňová kontrola byla provedena v době, kdy byl s manželkou účastníkem dopravní nehody. Manželka, která vedla ve sdružení účetnictví, byla ve vážném stavu v nemocničním ošetření, proto žalobce nemohl předat správci daně požadované podklady. Podklady žalobce předal až v průběhu odvolacího řízení, kdy mu manželka mohla sdělit, kde se nacházejí.

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť není řádně odůvodněno, což dovozuje z nepřesné citace ust. § 55a d.ř. v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kdy oproti znění § 55a d.ř. absentuje slovo „vyplývající“ (*Ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů*).

Uvedl-li žalovaný, že neunesení důkazního břemena není nesrovnalostí při uplatňování daňových zákonů, žalovaný namítá, že se žalovaný nedostatečně seznámil s obsahem správního spisu a úmyslně zkreslil rozhodné skutečnosti. Odvolací orgán neuznal výdaje za nákup zboží, které byly hrazeny z účtu účastníka sdružení, otce žalobce, přestože žalobce předložil smlouvu o sdružení, na základě které byly tyto výdaje za nákup zboží hrazeny právě otcem žalobce. Žalobce má za to, že tyto výdaje na dosažení jeho příjmu prokázal, neboť za ně byly docíleny příjmy, které odvolací orgán ponechal v příjmech sdružení.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o tom, že nesrovnalostí ve smyslu § 55a d.ř. nelze považovat nesplnění podmínek dle § 12 zákona č. 586/1992 Sb. (dále jen zákona o daních z příjmů), neboť v případě žalobce šlo o účastníky sdružení a nikoli o spolupracující osoby. Pokud měl odvolací orgán pochybnosti o smlouvě o sdružení, měl vyslechnout jako svědka otce žalobce.

Dále žalobce namítl, že v žádosti uvedl okolnost dopravní nehody pouze jako skutečnost odůvodňující nepředložení požadovaných podkladů v průběhu daňové kontroly, nikoli jako důvod prominutí daně, jak uvádí žalovaný. Obdobně žalobce uváděl neschopnost splácet daňové nedoplatky pouze jako důsledek nespravedlivého rozhodnutí finančních orgánů, nikoli jako důvod pro prominutí daně. Žalobci není zřejmé, jaké práva nelze žalobci dodatečně přiznávat, jestliže žalobce o přiznání jím neuplatněných práv nežádal.

Žalobce také namítl, že oproti jiným účastníkům daňového řízení, jímž byla daň prominuta, ačkoliv zákonné podmínky u nich splněny nebyly, byl diskriminován.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Daňovou kontrolou bylo zjištěno, že řada žalobcem předložených účetních dokladů je vystavena na jméno otce žalobce. Správce daně proto zaslal žalobci výzvu podle § 16 odst. 2 d.ř. k předložení účetních dokladů znějících na jeho jméno. Přestože žalobce výzvu osobně převzal, k jednání se nedostavil. Správce daně prováděl daňovou kontrolu v součinnosti s daňovým subjektem, ale daňový subjekt se správcem daně nespolečně pracoval. Většina účetních dokladů neměla náležitosti dle § 11 zákona č. 563/1991 Sb. a některé doklady nebyly předloženy vůbec. Správce daně ponechal příjmy ve výši přiznané daňovým subjektem a výdaje uznal pouze ty, které ve smyslu § 24 zákona o daních z příjmů vyhodnotil za prokázané. V odvolacím řízení prokázal daňový subjekt část výdajů, o které mu byl základ daně a návazně i daňová povinnost odvolacím orgánem snížena rozhodnutím Finančního ředitelství č.j. FŘ-2251/1/96. Dle žalovaného se námitkou rozdělení příjmů a výdajů dle smlouvy o sdružení stejně jako i správností rozdělení příjmů a výdajů na spolupracující osoby již zabýval odvolací orgán. K námitce týkající se nemožnosti předložit účetní doklady z důvodu nepříznivého zdravotního stavu budoucí manželky žalobce žalovaný uvedl, že doklady o ošetření Z.H. (nyní K.) založené ve spisovém materiálu dokládají, že jmenovaná byla v ambulantní péči chirurgického oddělení Fakultní Thomayerovi nemocnice s poliklinikou od 10.2.1994 a daňová kontrola byla provedena ve dnech 26.5.1994-13.7.1994. Odvolací řízení bylo ukončeno 29.3.1996. Právo daňového subjektu předkládat důkazy ani jeho povinnost tak činit na základě výzvy nebylo tedy zdravotním stavem Z.H. dotčeno. K argumentaci žalobce, že se cítí diskriminován, že určitým daňovým subjektům byla daň prominuta, přestože nebyly splněny zákonné podmínky pro prominutí daně, se žalovaný blíže nemohl vyjádřit, protože toto konstatování je pouze obecné.

Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti :

Žádosti ze dne 5.10.2007 požádal žalobce o prominutí daně z příjmů fyzických osob za rok 1993 ve výši 137.571,-Kč mu vyměřené dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu Praha – Jižní Město ze dne 7.9.1994, č.j. FÚJM-6569/1.1/94, ve spojení s rozhodnutím Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 29.3.1996, č.j. FŘ-2251/1/96. Jako důvody doměření daně žalobce uvedl, že nebyly uznány doklady vystavené na jméno jeho otce A.K., přičemž správce daně ponechal v příjmech tržby za zboží, u něhož byly dodavateli vystavovány faktury na jméno A.K. Správce daně dále neuznal poměr, ve kterém byly rozděleny příjmy a výdaje mezi účastníky sdružení. Žalobce namítl, že daňová kontrola byla provedena v době, kdy byl s manželkou účastníkem dopravní nehody. Manželka, která vedla ve sdružení účetnictví, byla ve vážném stavu v nemocničním ošetření, takže žalobce nemohl předat správci daně požadované podklady. Podklady proto žalobce předal až v průběhu odvolacího řízení, kdy mu manželka mohla sdělit, kde se doklady nacházejí.

Žádost žalobce byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 30.1.2008, č.j. 39/103 357/2007-392. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 141/2008-24 ze dne 21.12.2009 pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Ministerstvo financí v dalším řízení vydalo dne 29.3.2010 nové rozhodnutí č.j. 39/28 152/2010-392, kterým opět zamítlo žádost žalobce ze dne 5.10.2007 s tím, že prominutí daně dle § 55a d.ř. je specifickým prostředkem liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně při aplikaci

daňového zákona. K důvodům žádosti ze dne 5.10.2007 žalovaný uvedl, že za nesrovnalosti z uplatňování daňových zákonů nelze považovat skutečnost, že v rámci provedeného daňového řízení daňový subjekt neunesl důkazní břemeno, tj. nepředložil účetní doklady, které by splňovaly náležitosti podle § 11 zák. č. 563/91 Sb. a prokazovaly, že se jedná o výdaj v souladu se zákonem o daních z příjmů. Za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů nelze dle žalovaného rovněž posoudit nesplnění podmínek ust. § 12 zákona daních z příjmů ve znění platném pro zdaňovací období 1993, kdy příjmy dosažené při podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti (§ 7) provozované za spolupráce osob, které žijí ve společné domácnosti s poplatníkem, a výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení se rozdělují i na tyto spolupracující osoby tak, aby jejich podíl na společných příjmech a výdajích činil v úhrnu nejvýše 20 %. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že prominutím daně nelze dodatečně přiznávat práva, která daňový subjekt neuplatnil v rámci provedeného daňového řízení a ani zohledňovat osobní tragédie (účastník dopravní nehody).

Městský soud v Praze přezkoumal bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Věc posoudil následovně.

Dle § 55a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků: „*Ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.*“

Posouzení žádosti daňového dlužníka o prominutí daně spočívá zásadně na správním uvážení správního orgánu. Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 2556/07 uvedl, že *ustanovení § 55a daňového řádu, upravujícího prominutí daně či jejího příslušenství, ... je právní normou, která zahrnuje kombinaci neurčitěho právního pojmu a správního uvážení; neurčitý právní pojem, zde představovaný "důvody nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů" a "důvodem odstranění tvrdosti" nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce tím vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace je neurčitěmu právnímu pojmu podřaditelná či nikoli, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný možný právní následek; je pak právě na uvážení správního orgánu - ve stanovených mezích - takový následek určit, jmenovitě zda žádosti daňového dlužníka vyhovět a daň či její příslušenství prominout. Právě dodržení těchto mezí - správního uvážení či jejich zneužití - však ve správním soudnictví přezkoumatelné je, jak ostatně plyne výslovně z ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.; je zde totiž oprávnění účastníka řízení požadovat, aby rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního ("daňového") práva a s vyloučením případné svévole. Právo na řádný proces je proto tím veřejným subjektivním procesním právem, jež by mohlo být dotčeno, resp. porušeno a jehož ochrany se lze u soudu dovolat, i když zde subjektivní právo na poskytnutí posuzované úlevy není.*

Nejvyšší správní soud pak, jde-li o otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí následně uvedl, že *ačkoliv zde není veřejné subjektivní právo daňového dlužníka na poskytnutí daňové úlevy ve formě „prominutí daně“, je rozhodnutí příslušného správce daně vydané podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přezkoumatelné ve správním soudnictví. Správní soud pak při přezkoumávání takového rozhodnutí o prominutí daně, které vychází*

toliko ze správního uvážení rozhodujícího orgánu, zkoumá, zda bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního daňového práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 15/2007-106). Co do podstaty vědci samé pak NSS již dříve judikoval, že prominutí daně podle § 55a daňového řádu slouží k odstranění nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, u příslušenství slouží k odstranění tvrdosti. Předmětem tohoto řízení je tedy posouzení skutečností jiných, než které vedly k vyměření daně. Při vyměření daně byl zkoumán skutkový stav a naplnění zákonných podmínek, při prominutí daně je zkoumán stav těchto právních předpisů ve vztahu k jejich aplikaci, případně skutečnost, zda penalizace není za daných podmínek přílišnou tvrdostí. Při zkoumání podmínek ust. § 55a daňového řádu tedy oprávněný správní orgán řeší jiné otázky než v původním daňovém řízení (rozsudek č. j. 2 Afs 170/2006 – 59). Při zkoumání podmínek ust. § 55a daňového řádu tedy oprávněný správní orgán řeší jiné otázky než v původním daňovém řízení. Při vymezení soudního přezkumu ve vztahu k rozhodnutí o prominutí daně je vyloučeno, aby soud zkoumal správnost vyměření daně v předchozím daňovém řízení

Se zřetelem ke shora citované judikatuře je patrné, že rozhodnutí vydané dle § 55a d.ř. je založeno pouze na správním uvážení správního orgánu, přesto je však přezkoumatelné ve správním soudnictví, avšak pouze co do dodržení mezí správního uvážení a procesního postupu. Proto pouze v tomto rozsahu mohl soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat.

Žalobcem uváděné skutečnosti v žádosti o prominutí daně ze dne 5.10.2007, tedy neuznání výdajů dle dokladů vystavených na jméno otce žalobce a neuznání poměru, ve kterém byly rozděleny příjmy a výdaje mezi účastníky sdružení, resp. existence smlouvy o sdružení, byly již řešeny Finančním ředitelstvím pro hl. m. Prahu v rozhodnutí č.j. FŘ – 2251/1/96 ze dne 29.3.1996. Odvolací orgán v tomto rozhodnutí uvedl, že nebylo prokázáno, že tvrzené výdaje dle dokladů na jméno A.K. jsou výdaje vynaložené na příjmy žalobce a že byly vynaloženy v souvislosti s předloženou smlouvou o sdružení. Odvolací orgán uvedl, jaké konkrétní doklady nebyly uznány jako daňové. Dále se správní orgán zabýval otázkou rozdělení příjmů a výdajů mezi účastníky sdružení, kdy poukázal na skutečnost, že v daňovém přiznání za rok 1993 žalobce neuvedl, že přiznané příjmy jsou z podnikatelské činnosti ve sdružení, proto dle § 12 odst. 2 zákona o daních z příjmu základ daně stanovil v zákonem určeném poměru 80 % : 20 %. Z výše uvedeného vyplývá, že skutečnosti uváděné žalobcem v žádosti ze dne 5.10.2007 jsou skutečnosti, které vedly k vyměření daně. Při vyměření daně byl zkoumán skutkový stav a naplnění zákonných podmínek, zatímco při prominutí daně je zkoumán stav těchto právních předpisů ve vztahu k jejich aplikaci. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí správně dovodil, že nebyly naplněny zákonné podmínky nesrovnalostí vyplývajících z daňových zákonů. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že za nesrovnalosti z uplatňování daňových zákonů nelze považovat skutečnost, že v rámci provedeného daňového řízení daňový subjekt neunesl důkazní břemeno, tj. nepředložil účetní doklady, které by splňovaly náležitosti podle § 11 zák. č. 563/1991 Sb. a prokazovaly, že se jedná o výdaj v souladu se zákonem o daních z příjmů. Nesrovnalost vyplývajících z uplatňování daňových zákonů nespatořoval žalovaný rovněž v posouzení nesplnění podmínek ust. § 12 odst. 1 zákona o daních z příjmů ve znění platném pro zdaňovací období 1993, neboť takový závěr odvolacího orgánu plynul ze zhodnocení žalobcem dodatečně předložené smlouvy o sdružení. Žalobce se dle soudu ve skutečnosti nedomáhá nesrovnalosti ust. § 12 zákona o daních z příjmů, nýbrž věcného přezkumu již přijatého závěru odvolacího orgánu o nevěrohodnosti předložené smlouvy o sdružení, což umocňuje žalobní námitka o povinnosti odvolacího orgánu vyslechnout otce žalobce jako svědka. Odvolací orgán po zhodnocení smlouvy o sdružení dovodil, že žalobce nepodnikal s otcem a manželkou v rámci sdružení,

nýbrž jako spolupracující osoby dle § 12 odst. 2 zákona o daních z příjmů, proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval nesplněním podmínek dle § 12 odst. 1 zákona o daních z příjmu. Námitka prokázání výdajů a existence sdružení je námitkou (ne)unesení důkazního břemena, jež nezakládá důvody prominutí daně dle § 55a d.ř. (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Afs 170/2006 – 62). Z takového závěru žalovaného nelze dovodit žalobou tvrzenou zlovolnost zkršlováním skutečností a nedostatečné seznámení se s obsahem správního spisu.

Lze přisvědčit žalobci, že jako důvod prominutí daně neuplatnil účast na dopravní nehodě. V tomto rozsahu žalovaný uvedl nad rámec podané žádosti, aniž by však tímto žalovaný založil nezákonnost rozhodnutí, jestliže konstatoval, že prominutím daně nelze zohlednit osobní tragédie. Naopak závěr žalovaného o nemožnosti přiznat práva, která daňový subjekt neuplatnil v daňovém řízení, lze považovat za odpovídající právě v žádosti namítané nemožnosti předložit v době daňové kontroly požadované podklady z důvodu dopravní nehody. V žádosti o prominutí daně žalobce mimo jiné uvedl, že nedoplatky nemůže nikdy ze svých příjmů uhradit. Žalovaný tak řádně vyhodnotil tuto část žádosti jako námitku o nemožnosti uhradit daňový nedoplatek pro majetkové poměry.

Také žalobní bod o diskriminaci není důvodný, neboť pouhý odkaz na informace ze sdělovacích prostředků bez specifikace osob a zejména důvodů prominutí daně nezakládá způsobilý žalobní bod dle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., jež by založil věcný přezkum soudem dle s.ř.s. K obecné žalobní námitce lze pouze obecně konstatovat, že z rozhodnutí žalovaného nijak neplyne odlišný postoj žalovaného oproti ostatním žadatelům, zejména jestliže žalovaný zamítl žádost žalobce v souladu s § 55a d.ř.

Soud se s odůvodněním rozhodnutí žalovaného zcela ztotožnil, když dospěl k závěru, že žalobcem uváděné důvody pro prominutí daně dle § 55a d.ř. nezakládají důvody nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů.

Soud neshledal, že by žalovaný vybočil z mezí správního uvážení či porušil procesní pravidla, žalobce zaměňuje institut prominutí daně dle § 55a d.ř. s opravným prostředkem. Účelem prominutí daně dle § 55a d.ř. není nový věcný přezkum vyměření daně, nýbrž „odstranění“ *nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů* ve smyslu následného prominutí již stanovené daně. Tedy takové nesrovnalosti, jež plyne ze samého textu aplikovaného zákona, nikoli pouze nesouhlasu daňového subjektu s rozhodnutím v jeho věci. Otázka věcné správnosti rozhodnutí správního orgánu v konkrétní věci má být předmětem řádného nebo mimořádného opravného řízení, nikoli prominutí daně dle § 55a d.ř. jehož liberační účel žalovaný také akcentoval.

Žalobcem namítané důvody nesprávného vyměření daně co do výše (nezohlednění nákladů dle dokladů vystavených na otce žalobce a existence sdružení) se míjí s účelem institutu prominutí daně dle § 55a d.ř., neboť se tímto žalobce domáhá pouze věcného přezkumu správnosti jemu vyměřené daně.

Žalovaný se řádně vypořádal se všemi důvody podané žádosti žalobce, které v odůvodnění rozhodnutí přehledně zkonstatoval a poté se s nimi stručně, avšak zcela dostatečně, vypořádal. Správní orgán není v rozhodnutí povinen zcela citovat znění zákona, z odůvodnění má být zřejmé, které zákonné ustanovení aplikoval. Žalobou tvrzená absence slova "vyplývajících" nijak nezakládá neseznatelnost aplikované zákonné úpravy (zde § 55a d.ř.), nehledě k tomu že nikoli zcela doslovné konstatování ust. § 55a d.ř. žalovaným

jednoznačně popsalo obsah daného zákonného ustanovení. V tomto rozsahu je žalobní bod vypjatě formalistický.

Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl pro nedůvodnost.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný měl ve věci úspěch, avšak dle ustálené judikatury nelze náklady za zastupování státu advokátem považovat za účelně vynaložené náklady řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6.12.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu